

tes esotèriques, els partits d'extrema dreta, els fonamentalistes religiosos, els seguidors violents dels equips de futbol o els traficants de droga. Quan estableix contacte amb aquests col·lectius obscurs i extremistes, sovint al marge de la llei, l'adolescent no sols s'exposa al risc de convertir-se en un adepte, sinó que també posa a disposició d'estranyes totes les dades personals i les de la seua família.

A més del sexe, una de les grans causes d'addicció és en els videojocs i els jocs amb diners. Tant els jocs en línia (*gaming*) com els casinos, loteries i ruletes que ofereixen guanys milionaris (*gambling*) són molt populars entre els joves i menen a una nova forma de ludopatia que pot causar greus forats en l'economia i les targetes de crèdit dels pares de les víctimes. La ludopatia per internet no distingeix entre xiquets i adolescents, però afecta més els xics que les xiques. En molts casos, l'addicció al joc del menor no es descobreix fins que als pares no els arriba una factura de telèfon desproporcionada. La despesa telefònica excessiva també serveix per a descobrir que els fills han estat víctimes de serveis de compra fraudulenta o publicitats enganyses.

Són menys freqüents –per la complexitat tècnica– els atacs de certs adolescents als servidors d'una empresa o una institució pública, amb la finalitat de demostrar els coneixements informàtics i la capacitat d'esquivar les barreres defensives i de seguretat amb què es protegeixen molts continguts d'accés restringit. El vandalisme cibernètic és una activitat penalitzada per la llei, però molts menors no són conscients de cometre un delictes quan s'introdueixen en el servidor d'una multinacional o manipulen i copien els continguts protegits d'un blog o una pàgina web. Els pares d'aquests joves delinqüents informàtics tampoc no saben les activitats il·lícites dels seus fills fins que es troben embolicats en una demanda judicial. Molts *hackers* adolescents estan convençuts que les seues activitats delictives no són sinó un joc sense transcendència que queda impune i és indetectable.

Lluc Soler

Cambra adaptada per a minusvàlida al complex de lleure masculí El Romaní, a València. A la imatge de la dreta, el vestibul del centre.

La prostitució s'adapta

Els locals de sexe de pagament comencen a oferir serveis per a discapacitats. Les organitzacions de minusvàlids aplaudeixen l'adaptació dels clubs. El complex valencià El Romaní n'és pioner.

Ohhh: un llarg gemec dona la benvinguda a una web. Al mateix cibermon una notícia té un fum d'entrades, interpretacions i comentaris. És la història, succeïda el mes de maig passat, d'un tetraplègic que va recórrer 10 quilòmetres de l'autovia Ferrol - As Pontes a cavall d'una cadira motoritzada per anar a un club de prostitució. La bona qüestió és que l'home no hi va arribar perquè la policia el va interceptar abans; el seu vehicle no té permès de circular

per una via d'aquestes característiques. José Antonio Navarro, que resideix al Centre d'Atenció de Minusvàlids Físics d'aquella zona, ja havia estat feia tres anys al local on ara s'adreçava. Llavors no va consumir l'acte sexual perquè amb la cadira no va poder entrar a l'habitació, no passava per la porta. Segons ell, els clubs de prostitució haurien d'estar adaptats.

Del Ferrol a València hi ha 980 quilòmetres de camí que es poden fer en 9 hores i 20 minuts, segons una prestigi-

“Al cap i a la fi, els beneficia a tots, perquè l'accessibilitat a qualsevol lloc en millora l'ús, mai no el perjudica.”

El silenci de la conselleria. Segons marca la llei 1/1998 de 5 de maig de la Generalitat Valenciana d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques urbanístiques i de la comunicació, aquests tipus de locals, com que són de concurrència pública, haurien d'estar adaptats de la mateixa manera que té aquesta obligació un hotel, un alberg o un restaurant. A més, l'any 2002 es va publicar el reglament que desplega la llei. Amb tot, ni la Direcció General per a les Persones amb Discapacitat, dirigida per Pedro Hidalgo, ni la Conselleria de Benestar Social, amb Juan Cotino al capdavant, no han volgut analitzar l'adaptació dels locals de prostitució quan aquesta revista els ho ha demanat. Ni anàlisi ni opinió, cap resposta.

Malgrat el silenci de la Conselleria, la sexualitat dels discapacitats és un tema que preocupa molt els afectats i les associacions que els representen o els defensen. En aquest sentit, des de la delegació valenciana de Cocemfe destaquen que el sexe “és un tema molt més tabú en els minusvàlids que no pas en les persones sense discapacitat”. Per això s'ofereixen amb regularitat cursos d'educació sexual per a minusvàlids, “perquè puguen arribar a gaudir de la seua sexualitat, ja que habitualment ens trobem amb problemes com ara l'erecció dels homes”.

Normalitat. Es calcula que, del total de la població mundial, entre un 7% i un 10% tenen alguna discapacitat física o mental. En aquest sentit, els darrers anys l'educació sexual per a discapacitats ha estat un dels objectius de les entitats que hi treballen. No obstant això, Cocemfe destaca que, tot i l'especial atenció que ha de tenir la sexualitat en els minusvàlids, “ens sembla bé” l'adaptació dels locals de prostitució perquè “hem d'avançar cap a la normalitat en tots els àmbits de la vida”. I la vida, ho vulguem o no ho vulguem, té tots els àmbits possibles; de pagament o debades, això ja és cosa de cadascú.

Cèsar Palazuelos

VIRTUALISES

Ressò internacional

Les facilitats dels discapacitats per a gaudir al club El Romaní han tingut tant de ressò que fins i tot apareixen destacades per Giles Tremlett, corresponal a Madrid dels diaris *The Guardian* i *The Economist*, al llibre *Espanya ante sus fantasmas*, publicat de poc a l'Editorial Siglo XXI. Tremlett radiografia la situació actual de l'estat espanyol i els canvis que hi ha hagut aquests darrers dècennis des del punt de vista d'un “intrús integrat”, com ell mateix es defineix. Per a parlar de l'auge de la prostitució, posa l'exemple del club valencià.

discapacitats “no han rebut cap mena d'instrucció especial”, perquè s'ha de tenir en compte que, “com amb tot aquell qui entra al local, és el client qui tria la xica entre totes les que hi ha”. Tot i ser un servei d'unes característiques especials no hi ha preu determinat diferent dels habituals, sinó que “el cost s'acorda entre ells, el client i la xica, com sempre s'ha fet”, assegura l'encarregat, que també diu que no té constància de més clubs que compten amb servei per a minusvàlids físics.

De fet, l'adaptació dels locals de prostitució no és pas cap demanda dels discapacitats, segons la delegació valenciana de la Confederació Coordinadora Estatal de Minusvàlids Físics d'Espanya (Cocemfe), “si més no dels nostres associats”. Però des del complex El Romaní repliquen que “proporcionalment té el mateix nombre de clients que la resta d'instal·lacions”. Així i tot, la coordinadora de persones amb discapacitat veu “amb bons ulls” que els clubs disposen d'aquest servei:

osa guia de carreteres. Massà distància perquè José Antonio Navarro mamprenga un viatge amb el seu vehicle. El trajecte podria tenir per destinació el complex El Romaní. Aquest gran centre de divertiment masculí situat molt a prop de l'Albufera ofereix, entre més possibilitats, un servei per a minusvàlids. Una oferta remarcada a la pàgina web (www.complejoromani.com), la del gemec iniciàtic, mitjançant el logotip del símbol internacional de la minusvalidesa. “Ja fa temps que tenim aquest servei en funcionament i la veritat és que té el mateix ús que la resta d'instal·lacions”, explica Carlos, el cap de sala del club. El servei és compost d'una cadira preparada per a discapacitats, un llit especial i també una dutxa amb unes característiques determinades per a ells. Tot ben ornamentat amb els colors i la coentor tradicionals de l'erotisme secular de la N-332.

Sense preu fix. Les xiques que s'encarreguen de satisfer els clients